

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ετησίᾳ δρ. 12.—	Ετησίᾳ φρ. 15.—
Ἑξάμηνος > 6,50	Ἑξάμηνος > 8.—
Τρίμηνος > 3,50	Τρίμηνος > 4 50

Ἄι συνδρομαὶ δεχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰανουαρίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβακίον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 9

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Γρήγορα στήθηκε τὸ θεατὸν μας: Ἦταν ἀπλούστατα ἓνα σχοινὶ δεμένο σὲ τέσσερα δένδρα, ὥστε νὰ σχηματίζῃ ἓνα μακρὸ τετράγωνο. Καὶ μεῖς τοποθετηθήκαμε στὴ μέση.

Στὴν ἀρχή, ἔλαμναν διάφορα παιχνίδια τὰ σκυλιά· μὰ τί λογῆς παιχνίδια δὲν θά-
ξερα νὰ πῶ, γιατί ἀνήσυχος, δει-
λιασμένος, δὲν εἶχα τὸ νοῦ μου
παρὰ εἰς τὸ ρόλο ποὺ θάπαιζα σὲ λίγο
καὶ δὲν ἐπρόσεχα σὲ τίποτα.

Τὸ μόνο ποὺ θυμοῦμαι εἶναι ὅτι
ὁ Βιτάλης εἶχε ἀφίσει τὴ φλο-
γέρα κι' εἶχε κιάσει ἓνα βιολί
καὶ μ' αὐτὸ συνώδευσεν τὰ παιχνίδια
τῶν σκύλων του, πότε μὲ γοργούς
χοροὺς, καὶ πότε μὲ μιά μουσικὴ
ἡλυσία καὶ τρυφερή.

Γρήγορα μαζεύθηκε κόσμος κον-
τὰ στὸ σχοινὶ μας, κι' ὅταν κοίταξα
γύρω μου, ἔβλεπα πλῆθος μάτια
πού, καρφωμένα ἀπάνω μας, λές
καὶ σπιθοβολοῦσαν.

Ἀφοῦ τελείωσεν τὸ πρῶτο μέ-
ρος, ὁ Κάπης πήρε στὸ στόμα του
ἓνα δισκάκι καί, περπατώντας ὀρ-
θὸς μὲ τὰ πισινά, ἄρχισε νὰ τρι-
γυρίζῃ τὴν «ἐντιμὴν ὁμήγυρη».
Ἄμα δὲν τοῦρριχνε κανένας, στα-
ματοῦσε, ἄφινε τὸ δισκάκι μέσα
εἰς τὸ τετράγωνο, μακριὰ ἀπ' τὰ ξένα
χέρια, γύριζε στὸ δῶςτροπον θεατῆ,
ἔβαζε τὰ μπροστινὰ πόδια ἀπάνω
του καὶ μὲ δυὸ-τρία γαυγίσματα,
τοῦ κτυποῦσε τὴν τσέπη.

Γέλια τότε εἰς τὸ πλῆθος, κι' ἀ-
στεϊόλογα:

— Τὸ σκυλὶ εἶναι πονηρό. Γνω-
ρίζει ἐκείνους ποὺ τὸν ἔχουν τὸν
παρῶ!

— Ἐλα! βάλε τὸ χεῖρ στὴν
τσέπη!

— Ὁχ ρίξῃ.
— Δὲ θὰ ρίξῃ.
— Δόσε τώρα καὶ τὰ παίρνεις ἀπὸ τὴν
κληρονομίᾳ τοῦ θείου σου.

Καὶ στὸ τέλος, οἱ πεντάρες ἔδωκαν
ἀπὸ τὰ βάρη ποὺ ἦταν κρυμμένες...

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Βιτάλης, χωρὶς
νὰ βγάξῃ μιλιὰ, μὰ μὲ τὰ μάτια πάντα
στὸ δίσκο, ἔπαιζε εὐθυμᾶ κομμάτια στὸ
βιολί του, ποὺ τὸ ἀνεβοκατέβαζε κατὰ τὸ
χρόνο.

Σὲ λίγο ὁ Κάπης γύρισε κοντὰ τοῦ πε-
ρῆρανος, μὲ τὸ δισκάκι γεμάτο.

Τώρα ἦταν ἡ σειρά τῆς κωμῆδας. Ὁχ

βγαίναμε στὴ σκηνὴ ὁ Καρδούλης κι' ἐγώ.

— Κυρίες καὶ κύριοι, εἶπε ὁ Βιτάλης
μὲ τὸ βιολί στὸ ἓνα χεῖρ, μὲ τὸ δοξάρι
στὸ ἄλλο, χειρονομώντας καὶ μὲ τὰ
δυὸ ἢ παράστασι θὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ μιά
χαριτωμένη κωμῆδα, ποὺ ὀνομάζεται «Ὁ
ὕπνρετης τοῦ κυρίου Καρδούλη» ἢ «ποιὸς
ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι πιὸ ζῶον». Δὲν εἶμαι
ἀπὸ κείνους ποὺ ἐπαينوῦν προκαταβεβληκῶς
τὰ ἔργα καὶ τοὺς ἡθοποιούς τους. Ἐνὰ
μόνο σὰς λέγω: Ἀνιῶτε μάτια κι' αὐτιά
κι' ἐτοιμάστε τὰ χέρια σας γιὰ χειρο-
κροτήματα!

Ἡ «χαριτωμένη κωμῆδα» τοῦ Βιτά-
λη δὲν ἦταν στάλῃθεια παρὰ μιά
παντομίμα. Κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ
εἶναι, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι
δυὸ ἀπὸ τοὺς κυριώτερους ἡθο-
ποιούς τῆς, ὁ Καρδούλης κι' ὁ Κά-
πης, δὲν μιλοῦσαν, κι' ὁ τρίτος, δηλα-
δὴ ἐγώ, ἤμουν ὁλωςδιόλου ἀνίκα-
νος νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴ σειρά.

Ὁ Βιτάλης ὅμως, γιὰ νὰ κα-
ταλαβαίνονταν πιὸ εὐκόλα τὰ
καμώματα τῶν ἡθοποιῶν, ἔλεγε
αὐτοὺς κάπου-κάπου μερικὰ λόγια
ἐξηγητικά.

Ἔτσι, παίζοντας σιγά-σιγά μὲ
τὸ βιολί του ἓνα θούριο, εἶπε πῶς
αὐτὸς ποὺ ἔδωκε τώρα στὴ σκη-
νῇ, ἦταν ὁ κ. Καρδούλης, Ἄγ-
γλος στρατηγός, ποὺ ἀπόκτησε τὰ
γαλόνια του καὶ τὴν περιουσίαν
τοῦ στοὺς πολέμους τῶν Ἰνδιῶν.
Κι' ἐξήγησε πῶς, ἐνῶ εἶχε ὡς σήμε-
ρα ὑπηρετῇ τὸν καλὸ σκύλο Κάπης,
ἀποφάσισε νὰ πάρῃ ἄνθρωπο, γιατί
τὰ μέσα τοῦ τοῦ συγχωροῦσαν τώρα
αὐτῇ τὴν πολυτέλεια καὶ γιατί
ἦταν καιρὸς πιά «νὰλλάξουν τὰ
πράγματα». Οἱ ἄνθρωποι δηλαδή,
ποὺ ἦταν πάντα κύριοι τῶν ζώων,
ἔπρεπε τώρα νὰ γίνουν καὶ δοῦλοι
τους.

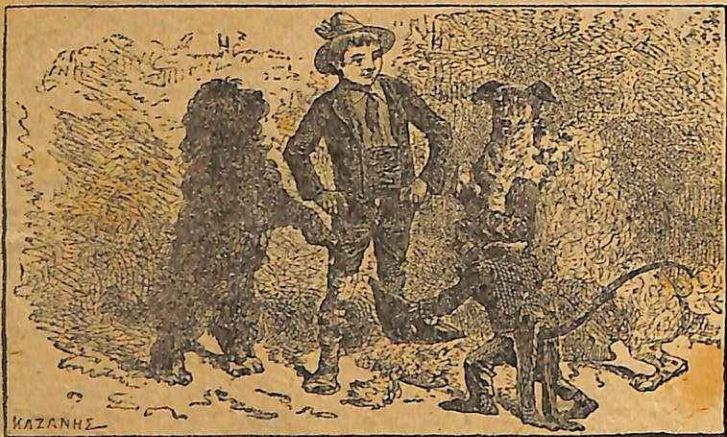
Ὡς πού νάλθῃ ὁ καινούργιος
αὐτὸς ὑπηρετῆς, ὁ κ. Καρδούλης
σουλατσαρίζει ὅλη τὴ σκηνὴν κι' ἐ-
κάπνιζε τὸ πούρο του. Ἀ, νὰ τὸν
βλέπατε μὲ τί πονηρίαν φυσοῦσε τὸν



«Προπαρεῖονταν ὁ Βιτάλης...» (Σελ. 58, στ. γ').

καπνὸ μὲς' στὰ μούτρα τῶν θεατῶν!...
Ἀλλὰ ὁ ὑπὸ ἀρχὴν ἀργόυσε κι' ὁ στρα-
τηγὸς ἄρχισε νὰνυπομονῇ, νὰ θυμῶνῃ. Τῶ-
ρα βηματίζει πρὸς νευρικά, στριφογυρίζει τὰ
μάτια του, δάγκανε τὸ χεῖλι του καὶ κτυ-
ποῦσε τὸ πόδι του χάμω.

Στὸ τρίτο ποδοκτύπημα, ἔπρεπε νὰ βγῶ
ἐπὶ σκηνῇ μετ' ὁ Κἀπῃ. Ἄν ξεγνοῦσα
τὸ ρόλο μου, θὰ μοῦ τὸν θυμίζε ὁ σκύλος.
Καὶ νά, τὴν ὠριμένη στιγμὴ, ὁ συνάδελ-
φός μου μοῦδωσε τὸ πόδι του καὶ μ' ἔμ-



Ὁ θίασος τοῦ σινιὸρ Βιτάλη.

πασε ἐπὶ τὴν κάμαρα, νὰ ποῦμε, τοῦ στρατηγού.

Αὐτός, μόλις με εἶδε, σήκωσε καὶ τὰ
δύο χέρια ψηλά. Πῶς; τέτοιος ἦταν ὁ
ὑπὸ ἀρχὴν πού τοῦ ἔφεραν; Τὴ χάλια! Ἦλθε
κεντὰ καὶ με κοίταξε στὸ πρόσωπο, κάτω
ἀπὸ τὴ μύτη, κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ με τρι-
γυρίζει, σηκώνοντας τοὺς ὤμους με ἀπορία
κι' ἀπογοήτευση. Τὸ μούτρο του ἔγινε
τόσο κωμικό, πού ὅλος ὁ κόσμος ἔσπασε
στὰ γέλια. Κατάλαβαν ἀμέσως πῶς μ' εὐ-
ρίσκε τέλεια βλάκα κι' αὐτὴ ἦταν κι' ἡ
ἐντύπωση τῶν θεατῶν.

Ἡ παντομίμα, ἐννοεῖται, ἦταν καμω-
μένη ἐπιτηδες γιὰ νὰ δείξῃ τὴ βλακεία μου
ἀπ' ὅλες τίς μεριές. Σὲ κάθε σκηνή, ἐγὼ
ἔπρεπε νὰ κάνω καὶ μιὰ καινούργια ἀνοη-
σία, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ Καρδούλης ἔπρεπε
νὰ βρῇ εὐκαιρία γιὰ νὰ δείχνῃ τὴ δική
του ἐξυπνάδα κι' ἐπιτηδεύτητα.

Ἀπὸ μὲ κοίταξε πολλὴ ὥρα, ὁ στρα-
τηγός, σὰ νὰ με λυπήθηκε, μ' ἔβαλε νὰ
καθίσω καὶ νὰ φάω.

Κι' ὁ Βιτάλης ἐξήγησε ἐπὶ τὸν κόσμο:

— Ὁ στρατηγὸς νομίζει, πῶς ἔμα χορ-
τάσῃ αὐτὸ τὸ παιδί, θὰ εἶναι ἴσως λιγώτερο
ζῶο. Θὰ ἰδοῦμε!

Ἐκάθησα λοιπὸν μπροστὰ 'ς ἕνα τραπε-
ζάκι, ὅπου ἦταν ἕνα πιάτο καὶ, μὲς' ἐπὶ
πιάτο, μιὰ πετσέτα.

Τὴ νὰ τὴν κάνω τῶρ' αὐτή;

Ὁ Κἀπῃς μοῦγινε νὰ τὴ μεταχειρι-
σθῶ. Μὰ πῶς;

Σιέθηκα, σιέθηκα, καὶ στὸ τέλος
τὴν πῆρα, τὴν ξεδίπλωσα καὶ... σκούπισα
τὴ μύτη μου.

Ὁ στρατηγὸς σπαρτάρησε ἀπ' τὰ γέλια
κι' ὁ Κἀπῃς ξαπλώθηκε ἀνάσκελα, σὰ νὰ τὸν

ἀναποδογύρισε ἡ μεγάλη κουταμάρα μου.

Τότε μοῦ ἦλθε ἄλλη ιδέα: ἔστριψα τὴν
πετσέτα καὶ τὴ φόρεσα λαϊμοδέτη!

Καινούργιο σπαρτάρισμα τοῦ στρατηγού,
καινούργιο ἀναποδογύρισμα τοῦ Κἀπῃ.

Καὶ τὸ πρᾶγμα ξακολούθησ' ἔτσι, ὡς
τὴ στιγμὴ πού βαρέθηκε πιά ὁ στρατη-
γός, μ' ἐπέταξε ἀπὸ τὴν καρέκλα, κάθησε
στὴ θέση μου αὐτός κι' ἔφρχε τὸ φαί πού
ἦταν γιὰ μένα.

Ἄ, ἤξερε πῶς μεταχειρίζονται τὴν
πετσέτα ὁ στρατη-
γός! Μὲ πόση χά-
ρη τὴν πέρασε ἀπὸ
μιὰ κομπότρυπα
τῆς στολῆς του καὶ
τὴν ἄπλωσε στὰ
γόνατά του! Μὲ
πόση κομψότητα
ἐκοψε τὸ ψωμί του
κι' ἔδειξε τὸ πο-
τήρι του!

Μὰ τὰ γέλια τοῦ
κόσμου κορυφώθη-
καν, ὅταν, στὸ τέ-
λος τοῦ γεύματος,
ὁ στρατηγὸς πῆρε
ἕνα ξυλαράκι καί,
γρήγορα—γρήγορα, καθάρισε μ' αὐτὸ τὰ
δόντια του! Μαζὶ μετὰ γέλια, βροντήσανε
τότε ἀπὸ παντοῦ τὰ παλαμάκια κι' ἡ πα-
ράσταση τελείωσε μ' ἕνα θρίαμβο.

Τὴ ἔξυπνο πού ἦταν τὸ ζῶο! Καὶ τί
ζῶο ὁ ὑπὸ ἀρχὴν πού!

Αὐτὸ μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης, ὅταν γυρί-
σαμε στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἤμουν πιά τόσο
πολύ θεατρίνος, ὥστε εὐχαριστήθηκα ἀπὸ
τὸ κομπλιμέντο καὶ περηφανεύθηκα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Μαθαίνω γράμματα

Ἦταν βέβαια μεγάλης ἀξίας ἡ
θοποιοὶ αὐτοὶ πού ἀποτελοῦσαν τὸ
θίασο τοῦ σινιὸρ Βιτάλη, —οἱ σκύ-
λοι, ἐννοῶ, κι' ὁ πίθηκος— μὰ
τὸ ταλέντο τους δὲν εἶχε ἀρκετὴ
ποικιλία. Σὲ τρεῖς-τέσσερες δη-
λαδὴ παραστάσεις τελείωνε ὅλο
τους τὸ «δραματολόγιο» κι' ἔπρε-
πε νὰ ξαναπαίξουν τὰ ἴδια. Γι'
αὐτὸ δὲν μπορούσαν νὰ μένουν πο-
λὺν καιρὸ ἐπὶ τὴν ἴδια πόλιν.

Ἔτσι, ἀπὸ μείναμε τρεῖς μόνο
μέρες καὶ στὸ Οὐσσέλ, ἀναγκασθή-
καμε νὰ ξεσηκωθοῦμε. Γιὰ ποῦ; Εἶ-
χα πιά ἀρκετὸ θάρρος μετὸν κύριό
μου, γιὰ νὰ τοῦ κάμω τόση-δὲ ἐρώτηση.

Μὲ κοίταξε καὶ μοῦ εἶπε:

— Γνωρίζεις τὸν τόπο;

— Ὁχι.

— Τότε γιατί με ρωτᾷς πού θὰ πάμε;

— Γιὰ νὰ μάθω.

— Νὰ μάθῃς τί;

Δὲ βρήκα λέξη νὰ παντήσω καὶ σώ-
πασα, κοιτάζοντας τὸν ἄσπρο δρόμο πού
μάκρανε ἀπέρατος μπροστὰ μας, στὸ βά-

θος μιᾶς πράσινης δασωμένης κοιλάδας.

— Ἄν οὐύλεγα, ἐξακολούθησε ὁ Βι-
τάλης, πῶς πηγαίνουμε στ' Ὁρελάκ, γιὰ
νὰ πάμε ὑπερὰ στὸ Μπορντῶ κι' ἀπὸ
κεῖ νὰ ναιδοῦμε στὰ Πυρηνάια, τί θὰ
καταλάβαινες;

— Μὰ σεῖς δὲν ξέρετε τὸν τόπο; ῥώτησα.

— Ὁχι, δὲν ἤλθα ποτέ μου ἐδῶ.

— Κι' ὅμως ξέρετε πού πάμε τώρα.

Μὲ κοίταξε πάλι καλὰ καὶ με ῥώτησε:

— Δὲν ξέρεις γράμματα, ἔ;

— Ὁχι.

— Ξέρεις τί θὰ πῇ βιβλίο;

— Ξέρω. Εἶδα βιβλία ἐπὶ τὴν Ἑκκλη-
σιὰ. Πολλοὶ τὰ φέρουν ἀπὸ τὰ σπίτια
τους ἐπὶ τὴ λειτουργία καὶ διαβάζουν μέσα
τίς προσευχές.

— Ὁραῖα. Καταλαβαίνεις λοιπὸν πῶς
μέσα 'ς ἕνα βιβλίο μπορεῖ νὰ κάνει νὰ
βάλλῃ προσευχές;

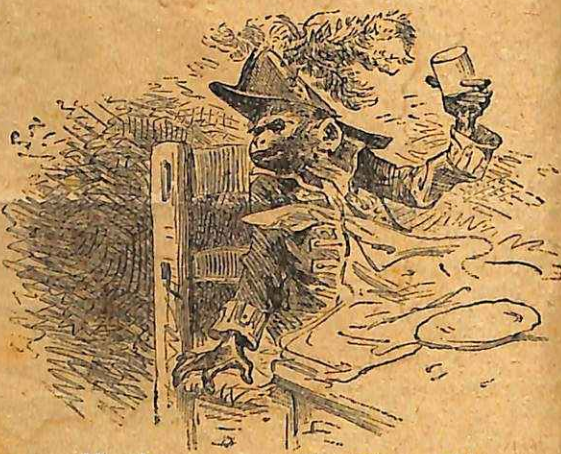
— Ναί.

— Ἐ, μπορεῖ νὰ βάλῃ κι' ἄλλα
πράγματα. Ὅταν λὲς τὴν προσευχή σου,
λὲς τὰ λόγια πού ἡ μητέρα σου σοῦδα-
ζε αὐτὴ καὶ πού ἀπὸ ταῦτί σου μαζεύ-
θηκαν στὸ μυαλό σου, γιὰ νὰ κατεβαί-
νουν ἀπὸ κεῖ ἐπὶ τὴν ἀκρὴ τῆς γλώσσας
σου καὶ στὰ χεῖλιά σου, ὅταν θέλῃς νὰ
προσευχηθῇς. Λοιπὸν, ἐκεῖνοι πού λένε
τὴν προσευχή τους ἀπὸ βιβλίο, δὲν παίρ-
νουν τὰ λόγια ἀπὸ τὸ μυαλό τους, ἀπὸ
τὴ μνήμη τους, ὅπως ἐγώ, ἀλλὰ τὰ παίρ-
νουν μετὰ τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βιβλίο πού
τᾶχει μέσα, δηλαδὴ διαβάζουν.

— Εἶδα ἀνθρώπους νὰ διαβάζουν!
ἐρώναξα με καμάρι, σὰν ἄνθρωπος πού
καταλαβαίνει ὅ,τι τοῦ λένε.

— Ὅπως κάνουν γιὰ τίς προσευχές,

— Ὅπως κάνουν γιὰ τίς προσευχές,



«Μὲ πόση χάρι...» (Σελ. 66, στ' 6'.)

ἔτσι γιὰ ὅλα. Ὁ ἕνα βιβλίο πού θὰ σοῦ
δείξω ἅμα σταθοῦμε, εἶναι βαλμένα τὰ
ὀνόματα κι' ἡ ἱστορία τῶν τόπων πού
περνοῦμε τώρα. Ἀνθρώποι πού ἐξήσαν
'ς αὐτούς, ἢ τοὺς ἐπισκέφθηκαν, ἔβαλαν
στὸ βιβλίο μου ὅ,τι εἶδαν κι' ἄκουσαν.
Ἔτσι, δὲν ἔχω παρὰ νὰ τἀνοίξω καὶ νὰ
διαβάσω, γιὰ νὰ γινῶμαι αὐτὸς τοὺς
τόπους κι' ἐγώ. Τοὺς βλέπω σὰ νὰ τοὺς
κοίταζα μετὰ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια καὶ

μαθαίνω τὴν ἱστορία τους σὰ νὰ μοῦ
τὴν ἔλεγε κάποιος μετὰ τὸ στόμα.

Εἶχα μεγαλώτῃ σὰν ἀληθινὸς ἄγριος,
πού δὲν ἔχει ιδέα πολιτισμένης ζωῆς.
Αὐτὰ τὰ λόγια ἦταν γιὰ μένα σὰ μιὰ
ἀποκάλυψη, ἀόριστη στὴν ἀρχή, μὰ πού
λίγο-λίγο ξεκαθόριζε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι
πῶς με εἶχαν στείλει καὶ στὸ σχολεῖο,
ἀλλὰ μόνο γιὰ ἕνα μῆνα. Κι' οὕτε βί-
βλια μοῦ εἶχαν δώ-ει 'ς αὐτὸ τὸ διά-
στημα, οὕτε γιὰ διάβασμα ἢ γράψιμο
μοῦ εἶχαν μιλήσει, οὕτε μάθημα, ὅποιο-
δήποτε, μοῦ εἶχαν κάνει.

Μὴ σὰς φαῖν ἀπίστευτο, γιὰτί ἔτσι
ἦταν, ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, τὰ σχολεῖα
στὰ χωριά τῆς Γαλλίας. Δάσκαλος, ἄ-
ξα, στὸ δικό μας χωριό, ἦταν ἕνας...
ταραυχᾶς, πού ὅλη τὴν ἡμέρα κοίταζε
τὴ δουλειά του, χωρὶς νὰ τὸν νοιάζῃ γιὰ
γιὰ μᾶς καθόλου. Ἡ κόρη του μᾶς
ἐπρόσεχε. Ἐπειδὴ ὅμως κι' αὐτὴ ἦταν
ῥάπτρα, δὲν εὐκαιροῦσε περισσότερο ἀπὸ
τὸν πατέρα της νὰ μᾶς μαθαίνῃ γράμ-
ματα ἢ τουλάχιστο νὰ μᾶς μιλᾷ. Ἐ, οἱ
ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ζήσουν! καὶ πενήντα
λεπτὰ τὸ μῆνα πού τοὺς πληρώνανε δώ-
δεκα παιδιὰ, δηλαδὴ ἕξι φράγκα ὅλα-
ῶς, δὲν τοὺς ἔφταναν οὕτε γιὰ ψωμί...

— Κι' εἶναι δύσκολα τὰ γράμματα;
ῥώτησα τὸν Βιτάλη, ἀπὸ περπάτησα
κόμπος ὥρα σκεπτικός.
— Εἶναι δύσκολα γιὰ τοὺς ξεροκέφα-
λους κι' ἀκόμα πρὸς δύσκολο γιὰ ὅσους
δὲν θέλουν νὰ μάθουν. Ἐπὶ εἶσαι ξερο-
κέφαλος;
— Δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται ὅμως
πῶς θὰ θελα νὰ μάθω γράμματα.
— Καλὰ. Θὰ ἰδοῦμε. Ἐχομε μπρο-
στὰ μας καιρὸ.

Καιρὸ μπροστὰ μας; Καὶ γιατί ὄχι
ἀμέσως; Δὲν ἤξερα τί δύσκολο πού εἶναι
νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ διαβάξῃ κι' ἐραν-
ταζόμουν πῶς ἔφθανε νὰ νοῦξω κι' ἐγώ
ἕνα βιβλίο γιὰ νὰ ἰδῶ τί ἔχει μέσα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐκεῖ πού περπατοῦ-
σαμε, εἶδα τὸν κύριό μου νὰ σκύβῃ καὶ
νὰ σηκώνῃ ἀπὸ χάμω ἕνα κομμάτι
σανίδι κατασκευασμένο.

— Νὰ τὸ βιβλίο πού θὰ μάθῃς νὰ
διαβάξῃς, μοῦ εἶπε.

Αὐτὸ τὸ παλινδρόνιστο; Τὸν ἐκοίταζα
γιὰ νὰ ἰδῶ μὴν ἀστεϊεύεται. Μὰ ὄχι! σο-
βαρώτατος, παρατηροῦσε τὸ εὐρημά του.

Ἦσαν ἕνα σανίδι ἀπὸ ξύλο βαλανε-
διᾶ, μακρὸ ὡς ἕνα πῆχυ, πλατὺ ὡς
δύο παλάμες, ἴσιο, γυαλιστερό μάλιστα,
μὰ δὲν εἶχε ἀπάνω οὕτε γράμματα, οὕτε
ζωγραφιές, οὕτε τίποτα. Πῶς καὶ τί θὰ
μάθαινα νὰ διαβάξω μ' αὐτό;

— Το μὴνός σου τώρα δουλεύει! μοῦ
εἶπε ὁ Βιτάλης γελῶντας.

— Μὲ κοροϊδεύετε;...

— Ὁχι, παιδί μου. Ὅποιος κοροϊ-
δεύει τὴν ἀμάθεια ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ,
σὰν καὶ σένα, δείχνει πῶς εἶναι ἀνόη-

τος. Χρειάζεται καμμιὰ φορὰ κι' ἡ κο-
ροϊδεῖα, ἡ εἰρωνεία, μὰ μόνο σὰ θέλῃ
κανεὶς νὰ διορθώτῃ ἕνα κακὸ χαρακτή-
ρα. Περίμενε νὰ ρθᾶσουμε 'ς ἐκεῖνα
κεῖ-κάτω τὰ δένδρα. Θὰ καθήσουμε νὰ
ξεκουρασθοῦμε καὶ θὰ ἰδῇς πῶς μπορῶ
νὰ σε μάθω γράμματα μ' αὐτὸ τὸ σανίδι.

Φθάσαμε στὰ δένδρα, ἄρισται τοὺς
σάκκους μας χάμω καὶ καθήσαμε ἐπὶ
χλόῃ, πού ἄρχιζαν νὰ τὴ στολίζουν ἐδῶ
κι' ἐκεῖ μαργαρίτες. Ὁ Καρδούλης
σκαρφάλωσ' εὐθὺς 'ς ἕνα δένδρο κι' ἐτί-
ναξ' ἕνα-ἕνα τοὺς κλώνους του, ἐνῶ τὰ
σκυλιά, πρὸς ῥόνημα, καὶ προπάντων πρὸς
κουρασμένα, ξαπλώθηκαν ὀλόγυρα μας.

Τότε ὁ Βιτάλης ἔβγαλε τὸ σουγιά
του κι' ἀπὸ τὸ σανίδι προσπάθησε νὰ
κόψῃ ἕνα κομμάτι πλατὺ, μὰ ὅσο μπο-
ροῦσε λεπτότερο. (Ἐπεται συνέχεια)

Η ΧΑΜΕΝΗ ΚΑΡΦΙΤΣΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 60).

«Οἱ φίλοι μας ἦρθαν καὶ ἡ μέρα μας
πέρασε θυμῶς. Ἐμειναν κατευχαρι-
στημένοι ἀπ' ὅλα. Ἀλήθεια ὅμως κι' ὁ
καιρὸς μᾶς ἐνόησε, καὶ τὸ σπίτι καὶ ὁ
κῆπος λὲς κι' ἔβαζαν τὰ δυνατὰ τους,
γιὰ νὰ φανοῦν ὠραιότερα ἐπὶ τὴν καλο-
καιριάτικη λιανιά. Ὅλο σχεδὸν τὸ ἀ-
πόγευμα τὸ περάσαμε ἔξω, στὸν κῆπο,
ὅπου τοὺς ἐγύρισα παντοῦ καὶ τοὺς τὰ
ἐδεῖξα ὅλα. Ἀκόμα κι' ὁ λαχανό-
κηπος, μετὰ τὰ εἰδῶν-εἰδῶν χορταρικά του,
δὲν ἔμεινε ἔξω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιθεώρηση.
Καὶ ὅταν μᾶς ἀποχαιρετοῦσαν, ἡ καλὴ
μου συμμαθήτρια μοῦ ψιθύρισε, ἐνῶ με
φιλοῦσε, πῶς ἤμουν ἕνα πολὺ εὐτυχι-
σμένο κορίτσι. Ἀπὸ ἔργων, ὁ παππούς
σου μοῦ ἐπρότεινε νὰ πάμε νὰ κάνουμε
μιὰ βόλτα. Καὶ ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ κἀνῃ
ψύχρα, ἀνέβηκα ἀπάνω, ἀλλάξα γρή-
γορα-γρήγορα καὶ εἶπα ἐπὶ τῇ Σοφίᾳ νὰ
τακτοποιήσῃ τὴν κάμαρά μου. Ἐγύρισαι
ἀκριβῶς τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, καὶ προ-
τοῦ ντυθῶ καλὰ-καλὰ, τὸ κουδουνάκι
μᾶς προσκάλεσε ἐπὶ τὴν τραπέζια.

— Τὴν καρφίτσα μου, Σοφίᾳ, ἐρώνα-
ξα· σὺ ἐτακτοποίησες τὰ πράγματά μου».

«Ἡ Σοφίᾳ κοίταξε γύρω, μὰ ἡ καρ-
φίτσα πουθενά δὲν βρισκότανε.

— Κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε, εἶπα· βρές
τὴν ἐν ὅτῃ ἐγὼ θὰ τρώγω».

«Ὅταν ὅμως ἀνέβηκα ἀπάνω μετὰ
τὸ δείπνο, βρήκα τὴ Σοφίᾳ, πού με
μάτια βουρκωμένα μοῦ εἶπε πῶς δὲν τὴ
βρήκε πουθενά.

«Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί ψάξι-
μο ἐκάναμε. Ὅταν ἡ Μαρία ἦρθε τὴν
ἄλλη μέρα, ὑποπτεύθηκε τρομερὰ τὴ
Σοφίᾳ κι' ἔφτασε νὰ μοῦ πῇ πῶς ἔφται-
γα ἐγώ, πού τὴν ἄφησα τὴν ὥρα μὲς'
ἐπὶ τὴν κάμαρά μου.

«— Λὲς νὰ μοῦ πῆρε αὐτὴ τὴν καρφίτσα
μου;» τῆς εἶπα. Ἡ Μαρία δὲν ἀπάν-
τησε, μουρμούρισε μονάχα πῶς δὲν πρέ-

πει νὰ ἐμπιστευόμαστε καὶ πολὺ τοὺς
ξένους. Πέρασαν ἐβδομάδες —δὲν σκε-
πτόμουν πιά τὴ καρφίτσα μου, ἂν κι'
ἔγινε τόσος λόγος γι' αὐτὴ στὸ σπίτι,
πού ἡ Σοφίᾳ στὸ τέλος εἶπε πῶς ἤθελε
νὰ φύγῃ, κι' ἐγὼ ἐσκέφθηκα πῶς αὐτὸ
θᾶταν τὸ καλύτερο. Τὴν τελευταία ἡ-
μέρα πού ἦταν γιὰ νὰ φύγῃ, ἡ γρηᾶ
μαγειρίτσα ἔστειλε καὶ με φώναξε νὰ
πάω κάτω ἐπὶ τὴν κουζίνα, γιὰ νὰ ἰδῶ
κάτι τί. Παραξενεύθηκα πολὺ, γιὰτί
ἡ ὥρα ἦταν ὅλως διόλου ἀκατάλλη-
λη, —δὺς μετὰ τὸ μεσημέρι, —ἐν τούτοις
ὅμως ἐπῆγα ἀμέσως.

«Ἡ γρηᾶ μαγειρίτσα με περίμενε
καὶ τὸ ἀγαθὸ τῆς πρόσωπο ἀκτινοβο-
λοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστηση.

«Κοιτάξτε δῶ, δεσποινίς! Λουκίᾳ, μοῦ
εἶπε. Ἀπάνω στὸ τραπέζι βρισκότανε
ἕνα κουνουπίδι, ἔτοιμο γιὰ μαγείρεμα.
Παραμέρισε τὰ μεγάλα πράσινα φύλλα
πού τὸ σκεπάζανε, κι' ἐκεῖ μέσα, ἀπά-
νω ἐπὶ τὴν ἀρράτη ἐπιράνεια τοῦ κουνου-
πιδιοῦ, βρισκότανε ἡ χαμένη καρφίτσα!
Εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ φόρεμά μου, χωρὶς
ἀμφιβολία, τὴν ἡμέρα πού περπατοῦσαμε
μετὰ τὴν φίλη μου στὸν κῆπο, καὶ τὰ φύλλα
τοῦ μικροῦ κουνουπιδιοῦ ἐμεγάλωσαν
καὶ τὴ σκέπασαν ὅλως διόλου!

«Μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὴ χαρά
μου, Μαρίκα, κι' ἀκόμη περισσότερη τὴ
χαρὰ τῆς δυστυχισμένης Σοφίας. Ἀντὶ
νὰ τὴν ἀρῇσω νὰ φύγῃ, τὴν ἐκράτησα,
κι' ἔμεινε μαζί μου πᾶν ἀπὸ εἴκοσι
χρόνια... Μὰ τί τρέχει πάλι Μαρίκα;
δὲν προσέχεις ἐδῶ;...

— «Πῶς δὲν προσέχω, γιὰ γιὰ καὶ μου.
... Ἀλλὰ κοίταξε δῶ τί σύμπτωσις!...»

Κι' ἡ Μαρία ἔβγαλε τὸ ψαλλιδάκι
τῆς, πού εἶχε μπλεχθῇ ἐν μιᾷ ἀκρῇ
τῆς ποδιᾶς τῆς.

(Mrs Molesworth) ΣΤΕΦ. ΜΑΚΡ.

ΠΑΛΛΗ

Μικροῦλια ἀμέτοχα ζωῦφια
στριφογυροῦν σὲ μιὰν ἀκτίνα,
ζοῦν κόσμοι ὀλακαίριοι κοντὰ μας
δίχως κανεὶς νὰ τοὺς θεωρῇ
κι' ὅμοια χωρίζοιμε 'στὰ σφάγια
τ' ἀστέρια σὺν στιγμῆς κι' ἐκεῖνα,
κ' εἶν' ἡλιοὶ ἀφάνταστοι καὶ ἀστράφτεροι!

Μὰ καὶ 'στὴ γῇ εἶναι κατὰ ἀπάνω,
πού, μόλις τ' ἀκουμπᾷς 'στὸ μᾶτι,
καὶ σὲ μικραίνει, ὅσῃν τὸν κόσμο
πού ἀθώωτος στριφογυροῦν
— ἡ, ὅμοια, σ' ἀξιάζει, ὅσῃν τ' ἀστέρια,
πού, μετὰ 'στὰ εὐρύχωρά τους πλάτη,
κινοῦνται, φεύγουν, πέρα, μακρινά...

Τέτοιος φακὸς καὶ 'στὴν ψυχὴ μας
πόσες φορές δὲ μᾶς πικραίνει
κι' ἀλογη ὁδὸν μᾶς γεμίζει
κι' ἄλλες φορές πικρὴ χαρὰ!
Ψέμματα! Αὐτὸς μᾶς ταπεινώνει
καὶ πάλι ἐκεῖνος μᾶς ἀξιάζει,
καθὼς τ' ἀθώωτα ζωῦφια
ἢ τ' ἀστὲρ τὰ φανταχτερά!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ήταν μια φορά ένας τραγουδιστής, ξακουστός σ' όλη τη χώρα. Ήρθε μια μέρα σ' εμάς με μεγάλη κι' όμορφη πολιτεία που γινόντανε μεγάλα και λαμπρά πανηγύρια και γιορτές. Τραγουδούσε μπροστά στο Βασιλιά και σ' όλο το παλάτι. Ο Βασιλιάς μόλις που τον άκουσε κι' οι παλατιανοί καθόλου. Γιατί ο καθένας τους άλλου είχε το νοῦ του. Ο Βασιλιάς συλλογίζονταν τη χρυσή του κορώνα, ή Βασίλισσα το διαμαντένιο κολλιέ της κι' ο γιός τους λογάριζε σ' εμένα χρόνια θά μπορούσε να γίνη κι' αυτός βασιλιάς. Κάτω από τις πλούσιες και χρυσόστολιστες στολές τους, οι ύπουργοι συλλογίζονταν το ύπουργεῖο τους κι' οι στρατηγοί τους πολέμους που θά κανόναν. Οι όμορφες κυρίες είχαν το νοῦ τους σ' εμένα πλούσιες τουαλέτες τους, κι' ο καθένας είχε το δικό του μέσα στο μυαλό του.

Όταν τέλειωσε το τραγούδι, όλοι χειροκροτήσανε σ' αν να το είχαν άκούσει και το νοιώσανε. Κι' ο Βασιλιάς έχρισε το τραγουδιστή μια χρυσή κούπα μέσα σ' εμένα βελουδένια θήκη.

Χαιρέτησε κι' ευχαρίστησε ο τραγουδιστής το Βασιλιά και το παλάτι, κρέμασε στον ώμο την κιθάρα του και βγήκε από το παλάτι κι' από την πολιτεία. Και μονάχος του, πήρε το δρόμο περπατώντας, συλλογισμένος και λυπημένος μέσα του.

Έβλεπε να νυκτώνη. Στά πόδια ενός μικρού πύργου σταμάτησε ο τραγουδιστής, σ' εμένα όμορφη λίμνη σ' αν ο-χθό. Και κεῖ που κοίταξε το φεγγάρι ν' ασημώνη τ' άστρα νερά της λίμνης και τ' α μεγάλα δέντρα να καθρεφτίζονται στο κύμα της, μια παιδική φωνή άκούστηκε ψηλά από τον πύργο:

— Τραγουδιστή, όμορφε τραγουδιστή μου, πές μου, σ' παρακαλώ, κανένα τραγούδι. Είμαι ολόμυαλο εδώ, μακριά από τους δικούς μου, και εἶναι φουσκωμένη ή καρδιά μου από τη στενοχώρια.

— Κι' εἶναι λυπημένος εἶμαι, κι' εἶναι, όμορφο παιδί με τ' α σγουρά ξανθά μαλλιά. Μά δ' εἶναι σου άρνθω τ' α χάρη που τόσο ευγενικά μου ζήτησες. Θά σου τραγουδήσω τ' α όμορφότερο τραγούδι μου.

Κάθισε σ' ένα βράχο, καταντικρύ στή λίμνη. Δοκίμασε τίς χορδές τ' α κιθάρας του κι' άρχινε το τραγούδι. Τραγουδούσε με τ' α ψυχή του όλη και το τραγούδι του ξαπλώθηκε μακριά μέσα στή νύχτα. Ποτέ του δ' εβρήκε τ' α φωνή του τόσο δυνατή και τόσο καθαρή, ποτέ του ή κιθάρα του δ' εβγαλε τό-νους τόσο γλυκούς και άρμονίες τόσο αίσθαντικές. Κι' όταν τελείωσε το τραγούδι του, άρχισε άλλο π' α μεγάλο, κι' έπειτα άλλο π' α μεγάλο ακόμα.

Το παιδάκι, άκκουμπισμένο στο πα-ράθυρό του, τον άκουγε άκίνητο, έκστα-τικό, με χαμόγελο μαῖ κι' κλάμα.

— "Ω όμορφέ μου τραγουδιστή, τ' α φωνάζε σ' αν ετελείωσε, σ' ευχαριστώ! Σ' ευχαριστώ για το καλό που μου κα-νες. "Αν εἶχα δύναμη, εἶν' άστρο τ' ουρα-νού θά σου χάριζα. Μά δ' αν μπορώ. Δέ-ξου, τουλάχιστο για εὐθύμηση, αὐτό το τριαντάφυλλο από τ' α παραθύριό μου τ' αν τριανταφυλλιά!"

Πήρε ο τραγουδιστής το τριαντάφυλλο και με το χέρι του έστειλε ένα φίλημα στο παιδάκι. "Ανοιξε έπειτα τ' α βελου-δένια θήκη κι' εβγαλε τ' αν κούπα τ' α χρυσή.

Σηκώθηκε όρθιος και τ' αν πέταξε μα-κριά στή λίμνη μέσα. Στή θέση της ε-βαλε το τριαντάφυλλο και ξανάρχισε το δρόμο του.

Μά ή βαρειά ή λύπη που τ' αν καρδιά του φούσκωνε προτ' αν, δ' αν τ' αν πλά-κωνε π' α τ' αν στήθος. Και περπατούσε π' α εὐθυμ. . .

(Ch. Deloy)

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστήριο υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Έμπρός! εφώναξε ο Κύρος Σμίθ, που ένόησε άμέσως ότι το τηλεγράφημα δ' αν είχε σταλή από τ' αν στάνη, παρ' από τ' αν μυστηριώδη κατοικία τ' αν Άγνώ-στου, που κάποιο συμπληρωματικό σύρ-μα, ένωμένο με το παλιό, τ' αν έκανε να συγκοινωνή απευθείας με το Γρανίτινο Παλάτι.

Ο Νάβ πήρε το άναμμένο φανάρι κι' όλοι βγήκαν από τ' αν στάνη.

Η θύελλα, εκείνη τ' αν ώρα, ξεσπούσε μ' όλη της τ' αν μανία. Το διάστημα που εχώριζε κάθε άστραπή από κάθε βροντή, λιγότερο ελοένα. Το μετέωρο ήταν π' α επάνω απ' τον Φραγκλίνο κι' απλώνουν-ταν σ' όλο το νησί. Στή λάμψη τ' αν ά-στραπών, κατά διαλείμματα, φαινονταν ή κορφή τ' αν ήραιστείου στεφανωμένη από καπνούς.

Δ' αν υπήρχε, σ' όλο το μέρος τ' αν στάν-νης, που εχώριζε το σπιτάκι από τον φράκτη, καμιά τηλεγραφική συγκοινω-νία. Άλλ' άμα βγήκε από τ' αν πόρτα, ο μηχανικός έτρεξε ίσα σ' αν πρώτο στυ-λό κι' εκεί, σ' αν φως μ' ας άστραπής, εἶδ' ένα καινούργιο σύρμα, που έπερτε από τον άπομονωτήρα σ' αν τ' αν γή.

— Νά το! εἶπε.

Το σύρμα αὐτό σέρνονταν σ' αν έδαφος, αλλά παντού ήταν τυλιγμένο με μια ού-σια άπομονωτική, όπως το τηλεγραφικό υποδρόμιο καλώδιο, κι' έτσι το ρεύμα μπορούσε να περνά. Και φαινονταν, ότι εἶχε διεύθυνση π' αν δάση και π' αν

τά μεσημέρινά ριζοδούνια τ' αν Φραγκλί-νου.

— "Ας το άκολουθήσουμε! εἶπε ο Κύρος Σμίθ.

Και από δ' αν με το φως τ' αν φαναριού, από κεῖ με τ' αν λάμψη τ' αν κεραυνών, οι άποικοι μπήκαν στο δρόμο που τ' αν εδει-χνε το σύρμα.

Οι βροντές τ' αν ήσαν άδιάκοπες και τόσο δυνατές, ώστε λόγος δ' αν μπορούσε νακούγεται. Δ' αν ήσαν όμως άνάγκη να μιλούν, παρ' αν υποθέσει, π' αν τ' αν

Πέρασαν πρώτα, από το στενότερο μέρος του, το άντέρεισμα εκείνο τ' αν βου-νού, που ήσαν άνάμεσα σ' αν κοιλάδα τ' αν στάνης και τ' αν Καταρράχτη. Τ' αν σύρμα, π' αν τεντωμένο στους χαμηλούς κλώνους τ' αν δένδρων, π' αν άφειμένο να σέρνεται χάμω, τ' αν ώδηγούσε ασφαλώς.

Ο μηχανικός εἶχε υποθέσει, π' αν τ' αν σύρμα θά σταματούσε ίσως σ' αν βάθος τ' αν κοιλάδας και π' αν εκεί κάπου θάταν ή κατοικία τ' αν Άγνώστου.

Μά όχι. Άναγκάστηκαν ν' αναβοῦν και σ' αν νοτιοδυτικό άντέρεισμα και να καταιβοῦν από κεῖ σ' αν τραχύ εκείνο ἴσιωμα, όπου τελείωνε ο κυκλώπιος τοί-χος τ' αν μεταλλικών πετρωμάτων. Κάθε τόσο, κάποιος από τ' αν άπείκους έσκυβε κι' έπιανε το σύρμα, για να βεβαιώνεται π' αν πηγαίνουν καλά.

Δ' αν υπήρχε όμως τ' αν άμβροσία, π' αν το σύρμα π' αν γαίνε ἴσια σ' αν θάλασ-σα. Εκεί βέβαια, σ' αν κάποια σπηλιά, σ' αν κάποιο κοίλωμα τ' αν βράχων, θάταν ή κρυφή κατοικία, που τ' αν κάκου τ' αν ζητούσαν τόσον καιρό.

Ο οὐρανός τ' αν φλέγονταν όλος. Η μ' ας άστραπή δ' αν περίμενε π' αν τ' αν άλλη. Πολλοί κεραυνοί έπερταν σ' αν κορυφή τ' αν ήραιστείου και χώνουνταν σ' αν κρατήρα, άνάμεσ' από τον πυκνό καπνό. Στιγμές - στιγμές θάλεγε π' αν τ' αν βουνό εβγαζε φλόγες.

Στίς δεκάμισο, οι άποικοι εἶχαν φθά-σει στο δυτικό ριζοδούνι, απ' όπου ξανόι-γουνταν ο Ωκεανός. Εἶχε σηκωθ' αν έ-ρας. Το κύμα έμούγγριζε πεντακόσια πόδια π' αν κάτω.

Ο Κύρος Σμίθ ελογάριζε, ότι από τ' αν στάνη, εἶχαν κάμω σ' αν ένάμισο μίλλι. Σ' αν σημείο αὐτό, το σύρμα χώνουνταν μέσα σ' αν βράχους, άκολουθώντας ένα φάραγγι πολύ κατηφορικό, στενό και γυ-ριστό.

Οι άποικοι κατηφόρησαν σ' αν αὐτό, με κίνδυνο να προκαλέσουν καμιά μετατό-πιση τ' αν μόλις ἱσοροπημένων βράχων και να γκρεμισθ' αν μαζί τους σ' αν θά-λασσα. Άψηρούσαν όμως τον κίνδυνο, γιατί δ' αν ήσαν π' αν κύριοι τ' αν έαυτού-τους και μ' αν άνίκητη ἔλξη τ' αν τραβού-σε π' αν τον Άγνωστο, όπως τραβ' αν ο μαγνήτης το σίδηρο.

Έτσι, χωρίς σχεδόν να τ' αν καταλά-

βουν, κατέβηκαν όλο εκείνο το φάραγγι, που και τ' αν ήμέρα ακόμα θάταν σχεδόν άδιάβατο. Οι πέτρες κυλούσαν σ' αν πό-δια τους και, όταν περνούσαν τίς ζώνες τ' αν φωτός, έλαμπαν σ' αν φλογισμένες βο-λίδες. Ο Κύρος Σμίθ π' αν γαίνε μπροστά, ο Άυρτων τελευταίος. Π' αν προχωρού-σαν βήμα-βήμα π' αν γλυστρούσαν κα-θιστοί επάνω σ' αν γυαλιτερό βράχο ε-πειτα σηκώνουνταν όρθιοι κι' εἶσ' αν ακολου-θούσαν το δρόμο τους.

Το σύρμα, σ' αν τέλος, με μια από-τομη στροφή, εφθανε στους βράχους τ' αν άκρογιαλιάς, αληθινό προπύργιο από σκοπέλους, που οι μεγάλες παλίρροιες θά το σκέπαζαν. Οι άποικοι βρίσκουν-ταν τ' αν σ' αν πόδια τ' αν κυκλώπειου τοίχου.

Από κεῖ άρχισε ένα στενό μονοπάτι, που τραβούσε οριζόντιο και παράλλη-λο π' αν τ' αν θάλασσα. Το σύρμα τ' αν ά-κολουθούσε κι' οι άποικοι το άκολουθή-σαν. Έσ' αν από εκατό βήματα, το μο-νοπάτι κατηφόριζε έλαφρά κι' εφθανε έτσι σ' αν τ' αν έπίπεδο τ' αν κυμάτων.

Ο μηχανικός έπιανε το σύρμα κι' εἶδε ότι βυθίζονταν σ' αν θάλασσα.

Οι σύντροφοί του, που εἶχαν σταθ' αν κον-τά του, εκοίταζαν σαστισμένοι. Τ' αν ε-πρεπε τ' αν να κάμουν; Νάκολουθ' αν το σύρμα και μέσα σ' αν θάλασσα; Νά π' αν σ' αν νερό με μακροβούτι, ζητών-τας κάποιο υποδρόμιο σπηλαιο;

Σ' αν ψυχική κατάσταση που βρί-σκονταν, δ' αν θά εἰδίσ' αν ίσως να τ' αν κάμουν, αλλά μια ιδέα τ' αν μηχανικού τ' αν εμπαδισε.

Ο Κύρος Σμίθ ώδήγησε τ' αν συν-τρόφους του σ' αν κοίλωμα τ' αν βρά-χων κι' εκεί τ' αν εἶπε:

— "Ας σταθ' αν εδώ. Τ' αν εἶναι παλίρροια. Άμα τραβήχ' αν τ' αν νερά, ο δρόμος θ' αν οἴξη.

— Μά τί σ' αν κάνει να πιστεύετε σ' αν ρώτησε ο Πέγκροφ.

— Δ' αν θά μ' αν προσκαλούσε, αν δ' αν υπήρχε τρόπος να φθάσουμε κοντά τ' αν!

Ο Κύρος Σμίθ τ' αν εἶπε με τ' αν πε-ποίθηση, ώστε καμιά δ' αν άκούσθηκε άντιλογία. Άλλως τ' αν ή παρατήρησή-του ήταν λογική. Κάποιο π' αν άσ' αν, σκε-πασμένο τ' αν από τ' αν νερά, θ' αν οἴγουν-ταν εκεί σ' αν πόδια τ' αν τοίχου.

Δ' αν εἶχαν παρ' αν περιμένουν λίγες ώρες. Έκάθονταν λοιπόν σιωπηλοί σ' αν εκείνο το κούρωμα, που ήταν σκαμμένο βαθιά μέσα σ' αν βράχους κι' εσχ' αν μ' αν μια μεγάλη αψιδωτή πύλη. Η βροχή άρχισε π' αν να πέφ' αν ραγδαία, από πυκνά μαύρα σύννεφα που τ' αν έτχι-ζαν οι άστραπές. Οι άντίλαλοι ξανάδιναν τ' αν κρότους τ' αν κεραυνών (α) και τ' αν θόραμα ήσαν από τ' αν γριώτερα και μεγαλο-πρεπέστερα.

— "Ιδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 61.

Άνεκφραστη ήσαν ή συγκίνηση τ' αν άποίκων. Χίλιες παράξενες σκέψεις, υπερφυσικές, περνούσαν από το μυαλό τους και περίμεναν κάποια μεγάλη, υπε-ράνθρωπη εμφάνιση, θυμαστή όπτασία, που θ' ανταποκρίνονταν με τ' αν ιδέα που εἶχαν σχηματίσει για το Θεό τ' αν Νησιού.

Τ' αν μεσάνυχτα, ο Κύρος Σμίθ πήρε το φανάρι και κατέβηκε σ' αν άκρογια-λιά, για να εἰσάγ' αν τ' αν διάταξη τ' αν βράχων. Δ' αν ώρες τ' αν τ' αν θάλασσα εἶσ' αν ακολουθούσε να τραβιέται.

Ο μηχανικός δ' αν εἶχε γελασθ' αν. Το άνοιγμα μ' αν μεγάλης σπηλιάς άρ-χισε να διαγράφεται κάτω απ' τ' αν νερά. Και το σύρμα έκανε 'δ' αν μια γωνία όρθη και χώνονταν σ' αν διάπλοτο εκείνο στόμα.

Ο Κύρος Σμίθ γύρισε στους συντρό-φους του και τ' αν εἶπε απλώς:

— Σ' αν μια ώρα, ή τρύπα τ' αν σπη-λιάς θά εἶναι ανοι-κτή.

— Έπ' αν ρ' αν λοι-πόν;.. ρώτησε ο Πέγκροφ.

— Μά εἶχες καμ-μιά άμφιβολία; τ' αν άποκρίθηκε ο Κύ-ρος Σμίθ.

— Η σπηλιά αὐ-τή όμως θά εἶναι γεμάτη νερό ως κά-ποιο ύψος, παρατή-ρησε ο Χάρμπερτ.

— "Αν τ' αν νερό δ' αν φεύγ' αν ολωςδύλου, εἶπε ο Κύρος Σμίθ, ώστε να μπορούμε να π' αν με τ' αν πό-δια, κάποιο μέσο συγκοινωνίας θά τεθ' αν βέβαια σ' αν διαθεσίμας.

Πέρασε μια ώρα. Με τ' αν βροχή, κα-τέβηκαν όλοι σ' αν άκρογιαλιά. Σ' αν τ' αν ώρες, το νερό εἶχε χαμηλώσει δεκαπέντε πόδια. Η κορυφή τ' αν τόξου, που εσχ' αν μ' αν τ' αν άνοιγμα τ' αν σπηλιάς, άπ' αν τουλάχιστο οκτώ πόδια από τ' αν επιφ' αν νειά του. Ήταν σ' αν τ' αν μ' αν γέφυ-ρας, που από κάτω του περνούσαν νερά ανακατωμένα με άφρο.

Ο μηχανικός έσκυψε κι' εἶδε ένα μαύρο π' αν π' αν, που έπλεε σ' αν επιφ' αν νειά τ' αν θάλασσας. Τ' αν έπιανε και τ' αν τραβήξε κοντά τ' αν.

Ήταν μια βαρκούλα δεμένη με ένα σχοινί από κάποιο έξογκωμα τ' αν έσω-τερικού τοίχου. Η βαρκούλα αὐτή ήταν καμωμένη από λαμυρούς. Δ' αν κουπιά ήσαν μέσα, κάτω απ' τ' αν πάγκους.

— Έμπρός! εἶπε ο Κύρος Σμίθ.

Σ' αν μια στιγμή, οι άποικοι βρέθηκαν σ' αν βάρκα.

Ο Νάβ κι' ο Άυρτων έπιαναν τ' αν κουπιά. Ο Πέγκροφ κάθισε σ' αν τιμόνι. Ο Κύρος Σμίθ, μπροστά, με το φανάρι, άπάνω σ' αν πλώρη, εφώτιζε το δρόμο.

Ο χαμηλός θόλος που πέρασε σ' αν άρχή ή βάρκα, ύψώθηκε άπότομα, αλλά το σκοτάδι ήταν πολύ πυκνό και το φως τ' αν φαναριού πολύ άδύνατο, για να δια-κρίνουν τ' αν έκταση τ' αν σπηλιάς εκεί-νης, το πλάτος της, το ύψος της, το βάθος της. Βαθεία σιωπή βασιλευσε κεῖ μέσα. Κανένας κρότος δ' αν εφθανε άπέ-ξω κι' οι βροντές ακόμα δ' αν διαπερ-νούσαν τ' αν πυκνά εκείνα τοιχώματα.

Σ' αν πολλά σημεία τ' αν γήινης σφαι-ρας υπάρχουν τέτοια άπέραντα σπηλαιο-—φυσικά κρυψώνας, — από τ' αν εποχή

που σχηματίστη-κε κι' αὐτή. "Αλ-λα εἶναι πλημ-μυρισμένα από το θαλάσσιο νερό, άλλα έχουν μέσα ολόκληρες λί-μνες. Τέτοιο εἶ-ναι το σπηλαιο Φιγκάλ σ' αν νήσο Στάφα—μ' αν από τίς Έβρίδες, — τ' αν σπηλαιο Μόρ-γκατ σ' αν όρμο Δουαρνεζέ τ' αν Βρεττάνης, τ' αν σπηλαιο Μπρι-φάτσι σ' αν Κορ-σική, και το τερά-στιο εκείνο σπη-λαιο Μαμμεθ σ' αν Κεντουκτό, ψηλό πεντακόσια πο-δια και μακρ' αν εἶ-κοσι μίλλια! Σ' αν πολλασημεία τ' αν σφαίρας μας, ή φύση κατασκεύασε τίς κρύπτες αυτές και τίς φύλαξε για το θαυμασμό τ' αν αν-θρώπου που ήλθε ύστερα.

Κι' ή σπηλιά που εἰσέρχονταν όλο-ένα οι άποικοι, πόσο μεγάλη να ήταν; Έφθανε άρα γε ως το κέντρο τ' αν νη-σιού;

Ένα τέταρτο τ' αν ώρας ή βαρκού-λα προχωρούσε με εἰλιγμούς, κατά τ' αν προστάγματα που εἰδνε ο μηχανικός σ' αν Πέγκροφ.

Μ' αν στιγμή έπ' αν σταξε:

— Π' αν δεξιά!

Η βάρκα άλλαξε λίγο διεύθυνση κι' έπληρώσε το δεξί τοίχωμα. Ο μηχαν-ικός ήθελε να ιδ' αν τ' αν σύρμα εἶσ' αν ακολουθούσε να τρέχ' αν κατά μ' αν αὐτό τ' αν τοιχώματος.

(Επεται συνέχεια)



«Ο Κύρος Σμίθ μπροστά, με το φανάρι...» (Σελ. 69, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Ποιός ξέρει από πού ξεκίνησε το νομαδικό τους κερβάνι, και με τι περιπέτειες έφτασε ένα χειμώνα γιάντικο δειλί και κατασκηνώθηκε στο έστωμα του άλανιού!

Γοργοί στήσανε τς τέντες τους και έγγονιαστοι σπιτώθηκαν μέσα, σά να μη σφύριζε τριγύρω τους ο βορριάς και σά να μη φοβέριζε να ξεθεμελιώση τὰ μαυροπάγνια σπιτάκια τους.

Δυό άντρες κατάμαυροι, ξεστοιμένοι, βγήκαν απ' την αυτοσχέδια πάννη πορτούλα, μάξωσαν κλωνάρια ξερά και τσάκνα, τ' άγκάτεψαν με πετροκάρβουνα κι έστησαν μπροστά στὰ τσαντήρια τὸ μαγκάλι τους.

Έβαλαν άπάνω ένα ξεγάνωτο τέντερο, κατάμαυρο και γλυμμένο απ' τή φωτιά, κι άρχισαν τὸ μα γέιομα.

Οι μικροί ατσίγγανοι ξετρώπωναν κι' αυτοί απ' τὸ τσαντήρι και περιτριγύριζαν με βουλμιά τή φωτιά.

Τὰ μίτια τους ήταν καρφωμένα μέσα στὸν τέντερο...

Τὴν ἄλλη μέρα, καινούργιες φωγιές γιόμισαν τὸν ἥσυχο χώρο τ' άλανιού. Τὰ τσαντήρια ξαφανίστηκαν, φορτωμένα μαζὺ με τὸν μικρὸς ατσίγγανους σὲ δυό κοκκαλιάρικα ἄλογα... και τὸ κερβάνι ξεκίνησε.

Γιὰ πού; Ποιὸς τὸ ξέρει πάλι! Πόιντερ

ΕΝΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΚΑΝΟΥΝ ΤΡΙΑ

Όταν ὁ Νίκος γύρισε απ' τὸ Λύκειο, γιὰ νὰ περάσῃ στὸ σπίτι του τὶς μέρες τοῦ Πάσχα, θέλησε νὰ κάνει τὸν ξεπνο...

Κατὰ τὸ δείπνο, ἡ ὑπέρθετρα ἔφερε δυὸ ψητά κοτόπουλα:

—Μπαμπά, εἶπε τότε ὁ Νίκος, νομίζετε πὼς στὴν πιατέλι εἶναι δυὸ κοτόπουλα;... Έγὼ θὰ σᾶς ἀποδείξω πὼς εἶναι τρία!

—Καλά, λέγε: ἀπάντησε ὁ πατέρας.

—Πρῶτα-πρῶτα, αὐτὸ κάνει ἕνα, ἐκεῖνο δυό. Ένα και δυό, κάνουν τρία. Λοιπὸν γι' ἀπόψε τρία ἔχουμε κοτόπουλα.

—Έξοχα, ἀπάντησ' ὁ μπαμπάς. Τῶνα εἶναι γιὰ τὴ μαμά σου, τᾶλλο γιὰ μένα και... τὸ τρίτο γιὰ σένα!

(Εκ τοῦ ἀγγλικῷ).

Σατανᾶς

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Μέσα στὴν παραζάλη, τῶν αἰώνων, ἔγεινεν βάλασμο σὲ κάθε πονεμένη καρδιά.

Χεῖλη πικραμένα, χλωμά, μαρμαμένα ἀπὸ τὴ φοικητὴ σκλαβιά, σὰν σὲ πρόφεραν, ἐννοιωθὰν κάποια ἀνακοιφισι, ξανάβλεπαν τὸ ῥόδινο χρῶμα τους κι' ἄφιναν νὰ φανῇ ἀνάμεσά τους ἕνα χαμόγελο λύτης καὶ χαρῆς...

Γιὰ Σένα κάθε ἄνθρωπος ἄφινε

πατέρα, μητέρα, ἀδελφία, γυναικα, παιδιά, σπῖτι, περιουσία. Τ' ἄφινε ὅλ' αὐτὰ στὴν τύχη τους και με τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, τραβούσε θαρρετὰ ἐκεῖ πού τὸν φώναζε τὸ «καθ' ἑκόν». ἤξερε πὼς στὸ δρόμο θὰ συναντούσε πολλὰ ἐμπόδια, μὰ δὲν τὰ λογάριζε καθόλου. Οὐτὲ τὸν ἐμελλε ἂν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τοῦ «καθ' ἑκόντος» θὰ γυρνοῦσε στὸ πατρικό του, κοντὰ στυς ἀγαπημένους του, ὅχι ὅπως ἔφυγε, ἀλλὰ ξασθενημένος, ἀρρωστημένος, παρᾶλτος, χωρίς πόδια, δίχως χεῖρα, ἢ και δὲν θὰ ξαναρχότου πάλι...

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν τοῦκανε ἐντύπωση. Ἦθελε μονάχα νὰ μπορέσῃ νὰ συντρίψῃ τοὺς ἔχθρους σου, γιὰ νὰ σὲ φέρῃ κοντὰ στὰ σκλαβωμένα ἀδελφία του πού σὲ προσέμεναν με λαχάρια! Καὶ με τὴν Ἑλπίδα αὐτὴ τόσο γλυκεῖα ὅσο και ἀγνή, πήγαινε στὴ θυσία.

Τὰ βάσανα πού ὑπόφεραν, τὸ αἷμα πού ἔχυσαν οἱ τόσο μάρτυρες ἔκαρποφόρεσε. Ἡρόθῃ ἡ σιγὴ καὶ θύμιαζε με λαχάρια! Καὶ με τὴν Ἑλπίδα αὐτὴ τόσο γλυκεῖα ὅσο και ἀγνή, πήγαινε στὴ θυσία.

Μουσηγέτης Ἀπολλων

ΤΗΣ ΘΑΪΝΗΣ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Γ.

Σκυμμένος ὅλη μέρα στὰ βιβλία, —συνγεφιασμένο και βαρὺ τὸ μέτωπό μου.

—Δὸς μου, ὦ Γνώση, ἀνθρωποπο- [σώστρα θεία,

νὰ λησμονήσω λίγο τὸν καϊμό μου!

Μὰ δὲν μπορῶ! ὁ πόγος μου φουν- [τώνει.

—Ἀγνή ψυχὴ δὲν ἀπολησμονήθης μὰ ἡ ἀνάμνησή σου πόσο με πλη- [γώνει!

Ζητῶ, θέλω νερὸ νὰ πῶ τῆς Λή- [θης!

Μὰ ἔξαφνα ἱερὴ πνοὴ τριγύρω, νὰ μ' ἀγκαλιάξῃ νοιώθω με στὸρ- [τῆ.

Εἴν' ἡ ψυχὴ Σου! τέτοιο οὐράνιο [μῦθο

δὲ βρίσκεται στὴν ἄχαρή μας γῆ,

Τὴν εὐτυχία μου κανεῖς ἄς μὴν [ταράξῃ:

Ἀγκαλιασμένα γῆ-οὐρανός, ψυχὴ και σῶμα!

Τὸ δάκρυ μου ὡς κι' αὐτὸ με Σέ- [να ἀκόμα

Στοῦ δάντε τὸν Παράδεισο εἶχε [στάξει!

ΘΕΛΩ ΤΟΥΤΟ

Ἡ Ἰωάννα ἐσκέπτετο, καθι- σμένη στὸ χορτάρι, σοβαρὴ και κόκκινη. Τὴν ἐπλησίασα. «Πὲς μου τί θέλεις, Ἰωάννα;» Καὶ ἐκεῖ- νη μὲ ἀπήντησε: «Θέλω νὰ ἰδῶ ἔξω».

«Έγὼ τῆς ἔδειξα ἕνα μυρ- μύγκι. «Όχι, μὲ ἀπήντησε, τὰ

ἔξω εἶναι μεγάλη. Τότε τῆς εἶπα: «Δὲν ἔχω ἐλέφαντες πρόχειρους. Θέλεις τίποτε ἄλλο; Σοὺ τὸ χρω- στώ. Μίλησε!» Τότε ἡ Ἰωάννα ἐσήκωσε τὸ χέρι τῆς κατὰ τὸν οὐρανό. «Τοῦτο!» εἶπε. Ἦταν ἡ ὥρα πού τὸ βράδυ ἀρχίζει και εἶδα εἰς τὸν ὀρίζοντα τὴ σελήνη, ἡ ὅποια σιγά-σιγά ἐπροχώρει. (Victor Hugo)

Σεντενυμένο Κορφατόπουλο

ΤΟ ΠΟΤΑΜΑΚΙ

Χαρισμένο στὴ Φαῖδρα Ἀκούραστο κυλάει τὸ ποταμάκι και τρέχει τρέχει πάντα βιαστικά, στὸ δρόμο ψιθυρίζει τραγουδάκι τυπυτώντας τὰ χαλίκια ἀριμονικά.

Γύρω του ἀνθίζουν λουλουδάκια πού αὐτὸ τὸ ἴδιο τὰ δροσίζει.

Σ' αὐτὸ ὁ βοσκὸς πηγαίνει και [ποτίζει

τὰ ὄμορφα και κάτασπρά του ἀρ- [νάκια.

«Όλοι πηγαίνουν κεῖ νὰ δροσι- [στούνε

κι' ὅλοι τὸ ποταμάκι εὐχαριστοῦνε! Έστ' ἡθελα και ἡ ζωὴ μου νὰ [περνᾷ

καλὴ σὰν ποταμάκι νὰ κυλᾷ κι' ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Φαέθων

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

Ὁ μικρὸς Γεώργιος, ἐκ τῆς οἰ- κίας του, εἶδεν εἰς τὸν κήπον τοῦ γειτονός του μὴλα ὠραία και κόκ- κινη. Συγχρόνως εἶδε και μίαν τρύπαν ἀνεκτὰ μεγάλην διὰ νὰ εἰσελθῇ. Δοκιμάζει, τί χαρὰ! Ἡ τρύπα μὲν χωροῦσε. Εἰσερχεται και, με μεγάλην προφύλαξιν, ἀρ- χίζει νὰ γεμίζει τὶς τσέπες του. Αἰφνίς ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἀνοί- γει και ὁ γείτων ἐμφανίζεται. Ἀνήσυχος ὁ κλέφτης τρέχει πρὸς τὴν τρύπαν, διὰ νὰ ξεφύγῃ. Τὶ ἀπελπισία!.. Οἱ τσέπες του εἶναι τόσο πολὺ φουσκωμένες, ὥστε ἡ τρύπα δὲν τὸν χωρεῖ.

Ὁ γείτων συλλαμβάνει τὸν Γεώργιον ἀπ' οὐ δὲ τὸν ἐπῆρε τὰ κλεμμένα μῆλα, τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐτιμώρησε.

Τιμημένο Τουρένι

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

Ένα μικρὸ παιδί, ἴσα με πέντε χρονῶν, ἀγαποῦσε ἴδια τὴν μητέ- ρα του και τὴν γιανιά του. Στὴν ἐορτὴ τῆς τελευταίας, ἡ μητέρα ἐφώνασε τὸ μικρὸ και τοῦ λέγει: —Παιδί μου, σήμερα γιορτάζει ἡ γιανιὰ σου. Όταν θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς, νὰ μὴν ξεχάσης νὰ κᾶ- νης γι' αὐτὴ τὴν προσευχὴ σου, και νὰ παρακαλέσῃς τὸν Θεὸ νὰ τὴν κάμῃ γρηά, πολὺ γρηά.

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς δὲν ἔλεγε τίπο- τε και ἡ μητέρα του τὸν ἐρωτᾷ πάλι: —Τί; δὲν θέλεις νὰ παρακαλέ-

σῇς τὸν Θεὸ γιὰ τὴν γιανιά;

—Ἀχ! μαμά,—λέγει τότε ὁ κρὸς: ἡ γιανιά εἶναι πολὺ γρηά! Δὲν εἶναι καλύτερα νὰ πα- λέσω τὸν Θεὸ νὰ τὴν κάνει (Εκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Στρατηγὸς

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τοτό, γιατί σέρνεσαι σκαλές;

Τοτός:—Γιὰ νὰ κάνω στοὺς πτωχοὺς.

Εστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτοπλοῦ τ. Ἀ.

Ὁ Ἰούλιος Κάσσαρ, διὰ νὰ ῥάξῃ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του λέγει, δείχνων ἕνα γαῖδουράκι:

—Νά, αὐτὸ τὸ γαῖδουράκι ὁ ἀδελφός σου.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ Ρ.

Ὁ πατέρας:—Πότε κατα- γουμει παιδί μου, πὼς ὁ γιανιὰ ἔχρημα;

Ὁ Τάκης:—Όταν παίρ- ἄμᾱξι με τὴν ὥρα.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνδεῦσων τὴν λύσιν με 10 λέ- γει τὸν ἑβδ. ἀπὸ τὸν 10 τοῦ 1919. Ἐάν δὲλῃ νὰ δημοσιευθῇ κο- νομὰ του εἰς τοὺς Δύτας, πρὸς τὴν σκελεσίῃ λεπτὰ 25 εἰς γρομμάτσον)

α.) Παίγνιον

Εστάλη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Ψυροῦ

ΔΗΣ	ΘΕ	ΣΤΟ	ΠΕ	Δ
ΡΙ	Α	ΣΤΕΙ	Α	
ΚΛΗΣ	ΜΙ	ΜΙΑ	ΤΙ	ΚΑ

Τέσσαρες διάσημοι Ἀθηναῖοι

β.) Γρῆφος

Εστάλη ὑπὸ τ. Στρατηγ. τ. ΕΛΛ.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

δ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

ε.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

στ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

ζ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

η.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

θ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

ι.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

Εστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Δευτ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 35 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 22αν Ἰανουαρίου 1919.

Ἀποστολὴν: Δὲν ἀπαντῶ εἰς δ- ὁποῖον καὶ ἀπορίας, πού εὐ- ποῖα βολέαι καθέναν τὴν ἀπάν- τῃν καὶ τὴν λύσιν ἐτὸν ἄ' Ὁδῆον τοῦ Συνδρομητοῦ, ἅμα τὸν δια- βᾶσιν προσεκτικὰ.

ΣΑ σχεδὸν γράμματα ἔλαβα αὐ- τὴν ἐβδομάδα, μιλούν γιὰ μὴ ἀπὸ τὸν ὅτι, γιὰ τὴν ὅταν εἶπα δὲν δὴ κάμω λόγο. Γι' αὐτὸ δὲν ἀπάντω οὐτε στὰ γράμματα πού ἔλαβα, οὐτε ἐκεῖνα πού θὰ λάβω, τὴν ἴα ὑπόθεσι.—Ὁ μὲ μῆτε: πῶς θὰ γίνῃ ἡ Ἀλληλογραφία;

Ἡ ἡμεῖς, ἔγω ἄπειρα γράμματα, καὶ πῶς, πῶς τῶρα μόλις τανόλω, καὶ ἀπ' αὐτὰ πού λαβίνω, πολλὰ μιλούν καὶ γι' ἄλλα.

Σ' αὐτὰ μόνο ὁπαυήσω. Ὁ ὅτι, νὰ ἰδῇθῃ, θὰ ἐξαντληθῇ ἡ ἐξαντληθῇ τὰ γράμματα.

Τὴν ἑλπίδα, Μολὼν Λαβέ. Ἀπορῶ γιὰ δὲν μεταχειρίζεται καὶ τὰ γράμματα σου, τὴν ἀπλὴ γλώσσα πού ἔχεις στὰ «λογογραφήματα».

Εἰς τῆς, καὶ κάποια γραμματικά.

Π: χ: ἐρίπων αὐτὸ ἐν τῷ πύρῳ ἐρίπτουσα αὐτὸ ἐν τῷ πυρὶ, πού δὲν τὰ κάνει κανεὶς στὴ ζωντανή.

Τὴν ἑλπίδα, Μολὼν Λαβέ. Ἀπορῶ γιὰ δὲν μεταχειρίζεται καὶ τὰ γράμματα σου, τὴν ἀπλὴ γλώσσα πού ἔχεις στὰ «λογογραφήματα».

Εἰς τῆς, καὶ κάποια γραμματικά.

Π: χ: ἐρίπων αὐτὸ ἐν τῷ πύρῳ ἐρίπτουσα αὐτὸ ἐν τῷ πυρὶ, πού δὲν τὰ κάνει κανεὶς στὴ ζωντανή.

Τὴν ἑλπίδα, Μολὼν Λαβέ. Ἀπορῶ γιὰ δὲν μεταχειρίζεται καὶ τὰ γράμματα σου, τὴν ἀπλὴ γλώσσα πού ἔχεις στὰ «λογογραφήματα».

Εἰς τῆς, καὶ κάποια γραμματικά.

Π: χ: ἐρίπων αὐτὸ ἐν τῷ πύρῳ ἐρίπτουσα αὐτὸ ἐν τῷ πυρὶ, πού δὲν τὰ κάνει κανεὶς στὴ ζωντανή.

Τὴν ἑλπίδα, Μολὼν Λαβέ

ρός τ. Ἑλλάδος με Ἐλευθ. Πόλη, Ποντί, Ἑλπ. τ. Σκλ., Βορβένια. — ἡ Ὀνειρομμένη Πατρίδα με Ἀτόμ. Ἀμαζ., Ἀέοντα τ. Χαίρ., Μελαχ. Κορηκοπ., Ἡλιοβασιλ., Γιώταν, Ἀγριοβιολ., Ἀγριοκάστο, Κυθόρ., Τρανταφυλλένια. — τὸ Δαντελλένιο Συννεφάκι με δια τὰ φυδώνυμα Λαυρείου. — ὁ Δεινός Σκοπευτής με Ἀνεμοστρόβ., Καστανὴν Λαοβιοπ., Διαβ. τ. Πειραιῶς. — ὁ Κοσμοπολίτης με Μαχαβαράτα, Διεθνὲς Δίκ., Κόμ. Χί. — ἡ Φωνὴ τῆς Ἡπείρου με Φιγὼ Χαμόμ., Ἡπειρωτάκι, Δοξαομ. Ἑλλάδα. — ἡ Νέρα με Διαβ. τ. Γεϊτ., Πιπρ. τ. Ἑοῆμ., Ἀέοντα τ. Χαίρ., Κόρμεν, Ρεζεντά, Τιάοκ. — ἡ Ρεζεντά με Εἰμαρομ. Σεπ. Λόρδ., Μαχαβαρ., Κόμ. Χί. — ἡ Εἰμαρομένη με Διαβ. τ. Γεϊτ., Σκανδαλιάραν, Ψεύτ. Κονκλ., Ψωφιδέα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς μαθητὰς τῆς Γεν. Γραμματικῆς (ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀσκήσεων) ἀπὸ τὸ γράμμα σὺ κ' ὁ Ἀναγιν. δὲν θυμώταν νὰ μοῦ πῇ βίβει; γὰρ νὰ τὸ ξεχάσῃ; κ' αὐτὸς, θὰ πῇ πὺς δὲν τῶ- κανε—αὐτὸ πού δὲν θυμῶται πῶς—μὲ κανένα κακὸ σκοπὸ.) Κοσμοκρατορεῖαν Ἑλλάδα (τὰ ἔθνη, εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας). Προμηθεὶς Δεσμώτην (συμφωνῶ με τὸν πατέρα σου). Δεκαπενταετὴ Πλοιοδρογὸν (χαίρω παραπολὺ γράφε μου). Πειραιῶκό Διαβολάκι (μπορεῖ). Γ. Κ. Σανθ. (πρέπει νὰ διαδοῖς καλὰ τὸν Ὁδηγόν). Μικρὸν Ἡρωίδα (σοῦ ἐνεκίθησαν πολ- λὰ, ἀλλὰ δὲν ἐκλήρωθ' ἀκόμη κανέν). Σημαία τῆς Ἑνώσεως (ἔχει καλῶς εὐχαριστῶ). Ἀνοικτόκαρδον (τὰ ἔλαβ'·) Μικρὸν Ἀέσιον (Ἀ' Βραδεῖον Εὐσεπλάματος παίρνουν οἱ 15 πρώτοι πού ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα) Πολύβ. Γ. Γ. (τὸ «Ἐν Οἰκογενείᾳ» στὸ 1895) αἱ ὁκτώ πυκνο- τυπωμένα σελίδες τῆς «Διαπλάσεως» ἰσοδυναμοῦν καὶ κοστίζουν ὅσον αἱ δε- καεὶ τοῦ περιοδικοῦ πού λέγεις· ἔπειτα αὐτὸ δὲν ἔχει οὔτε ἔξοδα εἰκόνας, οὔτε συντάξεις, οὔτε μεγάλην ὑπηρεσίαν γραφείου· καὶ ὅμως μόνον 5 λεπτά εἶναι φθηνότερον) Ἀνεμοστρόβιλον (ψευδώνυμα με λατινικοὺς χαρακτήρας δὲν ἐγκρίνονται) Χλωμὸ Δελνὸν (νὰ γράψῃς ἄλλα συντομώτερα) Γλυκὸ Χαμόγελο (ἔστειλα·) εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἔσπαθώμα) Μουσουλῖδα (πὲς τῆς ἀ- δελφῆς σου ἐπὶ τὴν δέχομαι με μεγάλη χαρὰ καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ) Ἀλκην (ὁ καθένας στέλλει τὴν λύσιν πού μπόρεσε νὰ εὐρῇ) Φύρον τοῦ Δε- βάντε (τῶν Ἑβδομαδιαίων καὶ δὲν θὰ προσέβῃς τίποτα) Ἀδραν τοῦ Ὁμή- ρου (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπαθώμα) Δεσποινίδα Ἀρλεκίνον (ἔ, ἀπὸ πᾶς τὸ ἥδιον ἐσσι!) Θρίαμβον τῆς Ἑ- λευθερίας (ὁ Ὁδηγὸς τὰ λέει) Ἀφ- ρωνε Στέφανον (τὸ ἔλαβ'· ἡσυχασε) Ἑθνικὸν Θρίαμβον (αὐτὰ δια ἔχουν ἐξαντληθῇ βίβει με χαρὰν μοῦ ἐπὶ εἶσαι πολὺ φιλόμορος· ὁ Ἐκπαιδευ- τικὸς Ὁμιλος ὑπάρχει, δὲδ' Ἀλέκα 4) Παπουτσάκιον Γάτον (ἡ ἐκ- τέλεις δρᾶναι πρὸς τὸ παρὸν, διότι καθήμενος φθάνουν πολλὰ ἐκτενέστερα ἐπιστολὴν με παραγγελίες) Γοργό- φρον Νίκη, Μιράντα, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν, Κ. Γ. Ἀγγ., Χιονισμένο Δίονος, Ἡπειρωτάκι, Φαληρικὴν Ἀδραν κτλ. κτλ.

Σεπτεμβριὸν Λόρδον, Γιώταν, Νε- κητὴν Στρατόκορον, Ὑπερήφανο Ἑλ- ληνόπουλο, Ἀντ. Γ. Ρεκλ. ἔλαβ', εὐ- χαριστῶ).

Πόλιν τῶν Ὀρειῶν, Μαύρον Μίσκαν, Παν. Κ' Κουρ., Ὀνειρομ- μένη Πατρίδα, Ζαροπροβίαν, Κα- στανὴν Λαοβιοπύαν, Ἀνεμόμυλον (ἔστειλα, εὐχαριστῶ).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἄνοιξα μετὰ τὴν 15ην Ἰανουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 179ου Διαγωνισμοῦ Ἀύγουστον Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Ἀπριλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσι- ευθῇ, ὡς καὶ τῶν προηγουμ. φυλλαδ.]

110. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Εἰς τὰ πάντα τοῦτα
Δὲν βάζω τίποτ' ἄλλο
Καὶ ὅμως σχηματίζω
Βασίλειον μεγάλον.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Ἀκτινοβολοῦντ. Ἡλίου

111. Συλλαβογράφος

Σύμφωνον μᾶλ' ὅσον
Δὲν ξέρω, νὰ ἐνώσῃς,
Ἀνοῖξ' ἂν τὰ μεγάλα
Εὐθὺς· θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Δ. Σ. Κοκκίνου

112. Μεταγραμματισμός

Στὰ λουλούδια φερωμένο
Καὶ στὰ ζῶα καρφωμένο.
Μ' ἂν τὸ πρῶτον μοῦ ἀλλαχθῇ
Κι' ἄλλο μοῦ διπλασιασθῇ,
Ἀπ' τὰ σπλάννα τῆς γῆς βγαίνω.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μελαχρ. Κορηκοπούλ.

113. Δημιῶδες Αἰνιγμα

Κῆπος μακρός,
Κῆπος πλατύς,
Κίτρα πολλὰ
Καὶ δύο μεγάλα.
Τὶ εἶναι;

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πατρινοπούλου

114. Ἀστίχρ

* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

Ὅριζοντίως πέλαγοι,
καθέτως κῆτοι, διαγων-
νίως δὲ χώρα τῆς Βαλ-
κανικῆς· καὶ κράτος τῆς
Εὐρώπης.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμῆτ. Πολεμιστοῦ

115. Ἐπιγραφὴ

Τ Ε Ρ Ο
Υ Π Ρ Ν
Β Σ Ε
Υ Ο Β Ε

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Βουνοῦ

116-120. Μαγικός Φθόγγος
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεχῶν γραμ-
μάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι-
εὐρὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλα τὸσαι λέξεις:

ἁπλῆς, πυνθάνομαι, οἶγος, ἄγος, θεῖος.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Προμηθεῶς Δεσμώτου

121. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευ-
τέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω
καθεξῆς, σχηματίζουν πόλιν τῆς Ἑλλά-
δος:

1, Βασιλεῦς, 2, Ἰωλκός, 3, Ἰδὸς
τοῦ Ποιάνου, 4, Προβήσις, 5, Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου, 6, Πρωτεύουσα εὐρω-
παϊκῆ, 7, Γεωμετρικὸν σχῆμα.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Κήρυκος τῆς Ἐλευθ.

122. Φωνηεντολογία

χθ - πρμ - τρς - μρς - φρν - θμμ
Ἐστάλῃ ὑπὸ Κούλας Κ. Χρῆμα

123. Γρίφος

Πρὸς: εεε λι λι λι λι
εεε λι λι λι λι λι
λι λι λι λι λι λι
λι λι λι λι λι λι
λι λι λι λι
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτόκαρδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 46

345. (Καταργεῖται).—346. Τὸν ἔχω γυμν. 347. Ρ Ο Ρ Σ 348-352. Διὰ τοῦ
Λ Υ Δ Ι Α ἡ μισυς, σ σ
Α Ο Ο κ η, ἄ σ υ λ ο ν,
Κ Ν Σ σς. —353. Κάνε
τὸ καλὸ καὶ οἶξ'
το στὸ γιὰλὸ. —354. Ὁ Θεὸς εἶναι
τρισυπόστατος (ὅτε-ο σύν ε-
τρίς ὑπὸ στατος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἑκατ. ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. 30 λέξ. 40 λέξ. 50 λέξ. 60 λέξ. 70 λέξ. 80 λέξ. 90 λέξ. 100 λέξ. 110 λέξ. 120 λέξ. 130 λέξ. 140 λέξ. 150 λέξ. 160 λέξ. 170 λέξ. 180 λέξ. 190 λέξ. 200 λέξ. 210 λέξ. 220 λέξ. 230 λέξ. 240 λέξ. 250 λέξ. 260 λέξ. 270 λέξ. 280 λέξ. 290 λέξ. 300 λέξ. 310 λέξ. 320 λέξ. 330 λέξ. 340 λέξ. 350 λέξ. 360 λέξ. 370 λέξ. 380 λέξ. 390 λέξ. 400 λέξ. 410 λέξ. 420 λέξ. 430 λέξ. 440 λέξ. 450 λέξ. 460 λέξ. 470 λέξ. 480 λέξ. 490 λέξ. 500 λέξ. 510 λέξ. 520 λέξ. 530 λέξ. 540 λέξ. 550 λέξ. 560 λέξ. 570 λέξ. 580 λέξ. 590 λέξ. 600 λέξ. 610 λέξ. 620 λέξ. 630 λέξ. 640 λέξ. 650 λέξ. 660 λέξ. 670 λέξ. 680 λέξ. 690 λέξ. 700 λέξ. 710 λέξ. 720 λέξ. 730 λέξ. 740 λέξ. 750 λέξ. 760 λέξ. 770 λέξ. 780 λέξ. 790 λέξ. 800 λέξ. 810 λέξ. 820 λέξ. 830 λέξ. 840 λέξ. 850 λέξ. 860 λέξ. 870 λέξ. 880 λέξ. 890 λέξ. 900 λέξ. 910 λέξ. 920 λέξ. 930 λέξ. 940 λέξ. 950 λέξ. 960 λέξ. 970 λέξ. 980 λέξ. 990 λέξ. 1000 λέξ.]

Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος, Γαλανὴ

Σταυροφόρος, Χλωμολούλουδο,

εὐχριστῶ πολὺ.

ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

[10'—98]

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

“ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ,”

Ψηφίζει ἐν ἐκτάκτῳ συνεδρίᾳ νὰ
ἐκφραστῇ καὶ δημοσίᾳ πρὸς τὸν γε-
νικὸν αὐτοῦ Ἀρχηγόν

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

ἐπὶ πρῶτῳ ἀπωλείᾳ προσελθὼν αὐτοῦ
προσώπων βαθύτατα καὶ ἀδελφικά συλ-
λπητήρια.

Τὰ μέλη

Τοιρμιντζέλε

Στρογγαλιά

Σιέλκας

Σιγκοφ

Σπαρτίλια

κ. ἄ

[10'—100]

Ζινέττα, Τιάρκε, διόθερμα εὐχα-
ριστοῦσαι, ἀντεγυμνῶμεθ.—Ἡρώς
Ἑλληνοπούλα, Βαρωνίς.

[10'—101]

Ἑλληνικὴ Πόλις, πᾶσι δικαιοδοσίᾳ
ἀπάναντι τῶν συνδρομητῶν καὶ
γενικῶς τῶν Ἀργινωτῶν περιττὴ
εἶσαι γνωστός.

Μαουμπουλνία, Παλλὰς, μὲ-
ρια εὐχαριστήρια διὰ τῆς [10'—73]
Ἀγγελίας.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

[10'—102]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ» ΑΘΗΝΑΙ

Ποδέρκος: Ἡρώς τῶν Δολιανῶν,
Γραμματ.: Ἀθηναῖος. Ταῦτα:
Ἑλληνικὴ Ἰδέα, Τοῖμηνος, 0,65. Ἰ-
Ἰορὺθ «Ἐνωτικὴ Γράψα», ἐξέδο-
θησαν μετοχά. Ζητούνται ἀντιπρό-
σωποι. Πληροφορηθεῖς: Γεωρ. Κα-
κριμάνη, Ἐπικούρου 8.

[10'—103]

Ἰορὺθ «Σύνδεσμος Ἀθανάτων», Ἐκ-
διδόνται μετοχά. Καταβάτετε θέ-
στος. Ἀπαιτῶνται: Χατζηκώστην, Ὁδὸς
[10'—104]

Ἀγαπήτ' μου ἐπέδωκε Ἀριστ. Κε-
σρινόγ, πότε λαλὸν θὰ πάρῃς
ψευδώνυμο;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΟΝΩΝ

“Ὅσον αἱ λύσεις, ἀντικρίτως φύλ.
ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 15 Ἰανουα-
ρίου. Συνοδεύονται με 25 λ.

Ἀθηνῶν: Γ. Πετράκης, Γ.
Κύμα τοῦ Αἰγαίου, Παναγούλα
ροῦζου, Α. Καρούτος, Δ. Δαμν.
Καταμίνης, Ζ. Μπανάτος, Ζ.
οφύλλης, Μ. Πασιλίδης, Ε. Βλ.
Ζηρίνη, Παίδι τῆς Ρουμῆλης,
τοῦ Λεβάντε, Γ. Ζαρίτης, Γ.
νίου, Δ. Γ. Κωνσταντινίδης, Γ.
βακίς, Εὐσταθίου Δ. Παντελῆ,
Κολοκοτρώνης, Ὁδ. Ἐφεσάκης,
τας, Ν. Α. Σιδεράς, Μαρία Θ.
δου, Α. Πολίτης, Εὐφ. Εὐθυμ.
Βόλου: Τιμημένο Τουφέκι, Γ.
ταίος, Α. Π. Μοσχολίδης, Γ. Καρ-
π. Γαλανός, Α. Σκορπιάς, Α. Ζο-
Γυθείου: Γ. Κ. Παροῦς, Δ.
μάντιος: Ν. Μπουλουγούρας,
ρδᾶς: Κ. Α. Κολοκανάκης, Ζε-
δου: Κυμοκοράτωρ, Κόντα Κ.
της, Π. Α. Ζώης, Θ. Β. Β. Β.
Γ. Μαρούδα, Ἰ. Α. Α. Α. Α. Α.
δανάκης, Κ. Α. Α. Α. Α. Α. Α.

τῆς—Κορσάνης: Ζ. Α. Α. Α.
λος.—Κορίνθου: Γ. Α. Α. Α.
λοπούλου, Α. Α. Α. Α. Α. Α. Α.
νίκας, Δ. Χρονιάδης, Α. Α. Α. Α.
Γ. Α. Μέγας, Α. Α. Α. Α. Α. Α. Α.
λίπου.—Μιτσίλη: Ν. Α. Α. Α. Α.
τοῦ Εὐεῖου, Μικρὸς Δεσμώτης,
τῶν: Ἀθανασία Δ. Καλὸς, Π. Α.
Α. Ἀσημακοπούλου, Π. Α. Α.
Μικρὰ Ἡρώς, Δ. Παπαγγελί-
νις Μητέρα, Φ. Λαγομιτῆς, Σα-
ρατῆς.—Πύργου: Γρηγόριος
—Σπάρτης: Θ. Α. Γκαβριέ-
Κυρούσης, Σ. Α. Α. Α. Α. Α. Α.
σκόλου, Ν. Μ. Πολέμης, Γ. Α.
βουδάκης, Β. Ἀλαφούρας, Ἐνα-
ύπογραφοι.—Τριπόλεως: Α.
Σταυροπούλου, Π. Χ. Παπαδό-
—Φαλήρων: Π. Α. Α. Α. Α. Α.
Π. Μόσχου, Μ. Μόσχου, Α. Α. Α.
Μόσχου, Π. Μόσχου.—Χαλκί-
Γ. Ν. Κάραλης, Γ. Α. Α. Α. Α.
Μαρία Β. Γεωργιάδου.—Χαν-
οσία Χ. Φανδρίδου.—Χίος
Μελένος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

“Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ
θῶς καὶ δῶν τῶν ἀποστο-
λεπτον μόνον μετὰ τὴν λ.
θησαν ἐπὶ τὴν κληρονομία
σαν οἱ ἐξῆς τέσσαρες: Εὐσεπ-
νοφύλλης ἐν Ἀθήναις, Α. Χρῆ-
ἐν Λαρίσῃ, Σπύρος Μαραθῆς
οἰκὶ καὶ Κατίνα Μαν. ὅσοι ἐν
λει, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ
ἀπὸ τῆς Φεβρουαρίου.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1894)
ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ
ἑνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος,
24ος.—Ἐκαστος τόμος δραχ-
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλο
δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες,
25 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος
πτος δρ. 10 καὶ ραμμένος δ.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμ-
πτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
Οἱ Χρυσόδετοι τόμοι ἐξ-
θησαν ἑνεκα δὲ τῆς ὑπαι-
τιμῆς τῶν βιβλιοδετικῶν δ.
δέσμευεν πρὸς τὸ παρὸν νέου
τὶ τώρα στοιχίζονται τὰ δεκτι-
στου χρυσοῦ. τόμου δρ. 10.